

отъ кжща на кжща да пита, кой ще си купи гжби. Ако въ неговото село не искаха да ги купятъ, отиваше въ съседното и тамъ ги земаха, да си сварятъ чорбица.

Още първото лѣто, когато видѣ бѣли пари въ шепата си, дѣдо Кръстю изкопа задъ колибата една дупка въ земята, тури малкото гърненце и почна да спуща въ него колелцата. Той си мислѣше тѣй: годинитѣ зеха да тежатъ и краката му отмалнѣха. Скоро ще си го повика дѣдо Господъ. Преди да замине за другия свѣтъ, старецътъ ще спечели много пари, цѣло гърненце. Съ тѣхъ ще си купи едно магаренце и ще поеме за Божия гробъ. Когато стигне тамъ и мулето нагази въ рѣката Йорданъ, кждето е кръстенъ Исусъ, ще се наведе старецътъ, вода ще нагребе, да си омие челото. Чиста ще стане душицата му, защото водата на рѣка Йорданъ измива земнитѣ грѣхове.

Както си мислѣше, тѣй стана. За петъ години напълни дѣдо Кръстю гърненцето, купи си едно магаренце, яхна го и потегли. Бѣше лѣто. Селянитѣ жънѣха. Старецътъ мина презъ узрѣлитѣ жита. Въ радостъ се къпѣха очитѣ му.

— Прощавайте, бей!

— Кжде отивашъ, дѣдо Кръстю?

— Кжде ли, на хаджилъкъ, ами кжде.

Заржчваха му момитѣ:

— Чувай, да ни донесешъ кръстчета отъ Божи гробъ.

Вървѣ, що вървѣ старецътъ, свършиха се нивята. Настана гора. Като измина гората, пжтътъ изведнажъ се свърши и магаренцето спрѣ: — рѣка. На брѣга на рѣката стои единъ просекъ.

— Отъ кога те чакамъ. Водата е дълбока, не мога да прегазя. Дай ми магаренцето си да мина отвждъ. Като мина, азъ ще му навия юларчето и ще го върна назадъ, и ти да минешъ.

Нали имаше добро сърдце дѣдо Кръстю, слѣзе отъ магаренцето и му го даде. Божекътъ го яхна, нагази и прегазя. Но когато мина отвждъ, той не повърна мулето, ами го шибна и побѣгна въ другата гора.

Дѣдо Кръстю пакъ остана слисанъ и надвечеръ се върна въ село безъ магаренце. На другия день той пакъ запретна крачоли и трѣгна да бере червенки гжби.

А. Каралийчевъ.